

LA CAMPANA DE GRACIA.

LAS FORSAS.

Vamos, que digan 'l que vulguin: per sortir airós d'aquets exercicis se necessita molta..... forsa.

D. MANELET.

Es un home com no 'n corran D. Manelet. Ell justifica alló de la Bíblia:—Déu formá á Adan del fanch—D. Manelet ha sortit de la pols de la terra, amassada ab las llágrimas del poble. Y no obstant ha arribat fins á ministre.

Ell es un home formal y de molt bona fé. Aixó si, fá rebaquerias de 'n tant en tant. No 's pensin per xo qué siga una criatura. Encare que fassa 'l bót y duga cartera, no vá á estudi per xó, ans al contrari porta bigoti.

Si 'l vejessen! Pero cá; aquí á penas lo coneixém. Una vegada que vingué, 'ls barcelonins lo reberen á xiulets: casi bé plorava. Va fer un discurs á ca la Ciutat... ¡quin discurs!.. Recordo que las patillas del llavors arcalde, 'l dia següent havian crescut un través de dit. Com que ja en sí la cosa tenia péls, está clar, los péls d' aquellas patillas se donaren per aludits y s' estiraren tant com pogueren.

Llavors D. Manelet venia al objecte de preparar á Catalunya per rebre com cal la candidatura del Duch de Génova, pél trono d' Espanya.

No hi havia mes que preguntarse:—¿La defensa D. Manelet?...—Donchs no hi posin dupte, vindrá, perque ell, aixó si, será tot lo que 's vulga; pero es un progressista ab mes banyas que un toro, y allá ahont las fica.... Res. Es un home de conseqüencia, y aixó l' honra, perque conseqüencia es lo que fá mes falta á Espanya... Si tots fossen com ell!...

Veritat es que poch temps mes enllá fou ell qui capitanejava la comissió que aná á buscar lo cap que tenia d' aguantar la real corona restaurada, y á fé que no era pas lo del duch de Génova.... ¿No veuhén? Un altre qualsevol que no hagués sigut D. Manelet, s' hauria ficat las midas de la corona á la butxaca, y sense ceremonias nos hauria dut lo cap necessari; pero, ell, no. Ell, després de dinar á bordo de una fragata de guerra, devia fer un descubrimient notable, lo dels punts negres, rodons é impassibles com cara de progressista segut á la taula del presupuesto. Aquets punts negres eran una especie d' olivas, destinadas á obrir la gana péls techs que se l' hi esperavan.

Hi ha un ditxo castellá que diu—«Juan Páramo; yo me lo guiso; yo me lo como»—D. Manelet, durant tot lo camí de tornada, no pensá mes que ab aquest ditxo.—Nosaltres lo duhem, y será nostre—deya fregantse las mans de gust.

Pero... ¡vejin lo que son las cosas ¡ay!... los reys, vull dir!... Al cap de poch temps un dels punts negres que havia descubert, tenia punxa, prenent la forma de un colossal tupé: tupé que eclipsava la gloria de D. Manelet...

¡Que! ¿Que 's pensan que per xo va desesperarse?... Cá...

Ell ja sabia prou que després de la nit vé 'l dia, y quan li hi tardava 'l sol á sortir mes que en un boirós dia d' hivern, quan veyá als calamarsos arrapats ab totas las potas á la poltrona, quan ja no podia contení á la gent, y per triunfar en las eleccions s' havia aliat ab tots los partits anti-dinástichs, vélsi-aquí que de cop, com qu' es tant conseqüent y tant formal—se véu cridat per D. Amadeo, y cap á la taula falta gent.

Una vegada mes de ser conseqüent en falta á las promesas fetas al país, y un altre vegada dedur la séva conseqüencia fins á donar un tomballó tremendo, lo portaren á Tablada,

perque en cosas políticas fer lo bót acostuma á donar bons resultats... En política qui fá mes la canalla, es qui mes gamba.

Ja 'l tenim allá, ab lo cap sota l' ala, mes mort que viu.... pero, aixó si, ab dignitat, perque si hi ha algú digne aquí á Espanya, es D. Manelet: no ho posin en dupte.

Mentrestant los séus bullian, cridavan y en sos discursos treyan barrejadas ab paraulas, flamaradas de petróleo refinat. Alló se n' anava á baix. ¡Quin furor! ¡Quin bullici!... Pero ¡quina gana!

¿Que hem de fer? se preguntavan los homes de D. Manelet. Y vinga 'enllepolir al país ab promesas, y vinga despertar en ell, las mes hermosas esperansas, y vinga dirli per exemple, per boca de son capítost, D. Manelet:

—Sino podém salvar la dinastía y la llibertat á la vegada, salvarém la llibertat al menos.—

Está clar, qui no 's conmové ab aquestas razones?...

Are vostés mateixos, que fossen inviolables, digan ab la má al pit ¿no s' espantarian? ¿no cridarian á D. Manelet?.... Perqué parteixin del supost que D. Manelet es molt formal, pero molt; molt conseqüent, pero moltíssim!...

Ja 'l tenim altre vegada dalt del candelero... ¿No es veritat que sembla impossible que duri tant aquest ciri... y aixó que 's crema moltas vegadas?

Al arribari posa una trama en lo talé del sufragi, y cata-tich cata-tach, teixeix una estoneta, y ja te feta la tela. Las eleccions l' hi donan una majoría inmensa, colossal, espantosa... ¡que hi farán, si 'l país es tan sensible!

Naturalment, molts creyan que ab tan apoyo no 's cuidaria mes que de assegurar la llibertat, donant compliment á las promesas que tenia fetas... ¿Pero que no véuhén qu' ell es molt conseqüent?... ¿Que no véuhén que si una vegada cumplia, deixaria de serho?...

No senyors: ¿Vaig dir fora quintas?.... Donchs.... Vingan quaranta mil homes!

¿Vaig dir moralitat?... Donchs vingan tés als diputats, que casi son techs en lloch de tés; y cuidado que no sustitueixi 'l Ministeri de Foment ja inecessari, per un Ministeri de la cuyna de tanta necessitat.

¿Vaig assegurar que salvaria la llibertat?.. Y donchs lo millor modo de ferho es morir com un gos, quan convinga, al padris de palacio.... Per supuesto que al arribar al cas, ja mirariam de ser formals com sempre.

¡Y que mes, si fora may acabar!

L' altre dia diu en lo Senat:—«Si la República vingúes sense poder evitarho, me n' aniria d' Espanya, encare que fós á la fi del mon, pera no véurela.» ¡Quanta filosofia tancan estas paraulas! Ja sab tothom, y sab lo mateix Ruiz Zorrilla que 'l mon es rodó com un bójit, y que sent rodó, lo fi del mon es lo mateix punt de partida, si es que se l' hi dona la volta, marxant dret, s' entén.

Pero de aquí á llavors, encare 'ns té de divertir molt D. Manelet!

Ja 'u veuhén: es un home com no 'n corran gaires!

BATALLADAS.

REFRANCHS ADOBATS.

Val mes ser cap de cimbrío, que qua de radical.

La República sempre sura.

No pot ser beure y bufar, com cumplir y gobernar.

A radical donat, no l' hi mires lo dentat. A falta de pá bons son los pronunciaments. Crieu diputats y 'us treuran los ulls. De la monarquía no n' esperis bon fruit. Benevolencia ,ab escupit se paga.

Qui goberna no dorm. Val mes lo gust de plantejar una república, que cent lliuras.

Y altres que n' anirém posant.

Mentres los carlins fan lo que materialment los dona la gana á Catalunya, y 's remouhen á Vizcaya, y s' alsan partidas de donas á Granada, y 's rebelan los artillers contra las disposicions del govern, vé la Gaceta 'á fernos saber que en la Península reyna tranquilidad completa.

Los qui de segur la tenen bén completa la tranquilidad, son los redactors de la Gaceta, que 's maman un magnífich destino.

Espanya sembla la terra de las partidas. Tenim á més de las set *partidas* de D. Alfonso 'l sabi,

Partidas de carlins á la montanya,
Partidas de la porra á las ciutats,
Malas partidas dels governants,
Partidas estraviadas de la caixa de Hisenda
Y *partits* de pescateras, que per ser tals son femenins y per lo mateix han de ser coneguts per *partidas*.

Y á pesar de tot, tantas *partidas*, tant sols la *partida* de un jove fill d' Italia, pot estinguir-las.

Un home molt miserable caigué mort al mig del carrer, y un altre al véure 'u exclamá:—Ditxós ell que mort en lo llit!

—¿Com en lo llit?
—Si, home: era un que dormia al carrer totas las nits.

Modo de fer tornar las pessetas sencillas *columnarias*:

Las deixan á un soldat agregat á alguna de las *columnas* que operan contra 'ls carlins. Mentres estigan á la séva butxaca serán *columnarias*.

Lo govern per mes que fá, no sab trobar las *partidas* carlistas.

Fossen *partidas* de diners, de segur que no havia de tardar molt á trobarlas.

Un progressista deya: Encare s' esclamarán perque 'l govern no 'ns dona economías.

Lo qu' es en los actuals moments compleix perfectament sas promesas.

Economisa la llibertat, economisa las reformas, economisa 'l dret, economisa la justicia, fins economisa 'l mateix compliment de sas paraulas. Qui 's queixi de que no tenim economías, no té rahó.

Lo govern ha tractat d' hermostrar un dels Palacios de Madrid ab bustos dels personatjes mes notables de la milicia.

La cosa per are no passarà endavant. Tal vegada s' esperi l' immortalitat de 'n Baldrich ó d' en Gaminde.

Interinament en lo lloch destinat als bustos mencionats, s' hi colocarán..... ¡FAROLS!

Aixis ho diu al menos la *Correspondencia d' Espanya*.

Lo *Cohete* publica un notable article sobre l' incomparable Bialó.

D' ell es aquest párrafo:

«Lo general Baldrich pot defensarse tal com ho feya l' amo de un gos que mossegá a un transeunt—«Pero ¿que hi sigut jó, per ventura qui l' ha mossegat á vosté?»—«No, vosté, no.»—«Y donchs ¿que hi manat al gos que 'l mossegés?»—«No, tampoch. Pero ¿perque no 'l porta lligat?»—«Y que per ventura 'ls gossos lligats no mossegan?...» En fi no hi hagué mes medi que no donarli la culpa.

«Jo no sé que voldrán que fassa 'l general Baldrich. Encare no s' aixeca una partida, pam, ja envia una columneta á perseguirla; si avansa la partida, la columneta avansa; si 's deté, 's deté també; si 's disolt, la columna cap á casa falta gent; torna á sortir, torna á sortir la columna; y está clar que si la bola contraria 's queda davant per davant dels palls, es impossible fusellarla.»

L' Academia espanyola ha acordat fer dir cent missas en sufragi de l' ánima de l' Aparici y Guijarro.

No sabiam fins are que 'l lema de la Academia—*Fija, limpia y dá esplendor*—pogué aplicarse també á las ánimas del Purgatori.

La minoría, per boca de 'n Pí y Margall ha declarat en lo Congrés que si s' aprobava lo del Banch Hipotecari, lo partit republicá, demá que prji al poder, no regoneixerá los inmorals compromisos del govern.

Y entengui 'l govern que nosaltres quan prometém cumplim: y si encare te pit, segueixi, segueixi endavant y fora, que si al cap-devall del sach se troban las engrunas, sabrém quan convinga, tirarlas' hi á la vista.

Los Concels de guerra del Ferrol treballan ab tota activitat.

Ab tota activitat dorm també en las Corts lo projecte d' establiment del Jurat.

Y ab més activitat encare 'ls radicals s' acostan al abisme de la séva ruina.

Lo general Contreras fou detingut en Sevilla.

Veritat es que 'ls representants de la nació son inviolables.

Peró es veritat aixís mateix que sobre la ley que aixís ho disposa, s' aixeca la ley del embut, que 's la principal.

Los periódichs dinástichs mogueren la gran gresca, perque al se 'n Contreras detingut, trobaren que s' havia tret la barba.

D. Amadeo devia dir al llegirho:—Aixó de treure 's la barba, déu ser aquí á Espanya una costum dolenta.

Diuen que 'l millor remey contra 'ls costipats forts es fer una bona suada.

Lo poble sua.

¿Suan los reys?

A no ser que suhin d' angunia!...

Hi ha qui ha dit, que si 'ls artillers duyan tant enllá las sévas pretensions en la qüestió Hidalgo que no reparessin en dimitir tots en pés, s' anirian á buscar oficials á Italia.

D' en mica en mica anirém veyent que la cosa está mes débil que un macarró.

—¿Que te 'n sembla á tu Anton, de la qüestió dels artillers?

—Que es una cosa tant bruta que no 'n pot ser mes.

—Bé qui té rahó. ¿'L govern?

—No: perqué 'l govern los envía per gefé á un home que 'ls es tant antipátich com l' Hidalgo, sense contar ab forsas suficientes pera reprimir lo seu disgust.

—Y donchs los artillers la tindrán?...

—Tampoch: perque faltan á son deber descaradament, y escupan á la cara del pais fent una protesta anti-revolucionaria.

—¿Qui la té donchs?

—Are ningú: 'l poble quan parli, si 'u fá com déu, podrá tenirla.

D. Amadeo té febre.

Lo poble també.

Contra certas febres, sangrías, sobre tot si 'l cap perilla.

Tinch una por de que no processin al catarro.

¿Com qu' éll es inviolable!

Los catarros son com los cotarros revolucionarias.

Devegadas no perdonan á ningú.

Durant uns quants dias D. Amadeo no ha estat assegut al trono.

Al menos la *Gaceta* 'ns deya que s' estava ajegut al llit.

Homes, se m' acut una idea:

Un rey malalt per exemple ¿porta estrenya-caps ó bé corona?

Hi ha malalts que passen las nits agitadas. Pero n' hi ha qu' estan bons y tot, hi passen dias y nits.

Com l' any passat, ha sortit aquest any de las premsas del Sr. Verdager lo calendari americá, que tant éxit ha tingut entre 'l nostre públich. Conté preciosos cromos y darrera las fulletas qu' espressan lo dia del mes, de l'any, de la senmana, y 'l sant, hi ha ben trobats epigramas, y de més á mes cada disapte una xarada, qual solució 's troba 'l disapte següent.

Es una cosa tant bonica, com barato, ja que al ínfim preu de una pesseta 's ven aquí

—Jo, deya una vegada un pescador, vaig treure un llus que dintre del pap hi tenia un manyoch de dotze ó tretze claus.

—Pitjor jó: l' hi respongué un altre. Al cap de una mica de haver tirat la canya, veig que 'l suro 's belluga, tibo, y que dirian que 'm surt de dintre de l' aigua?

—¿Que?

—Una llumenera encesa.

Diu un periodich de Madrid:

—«Silencio y escoltáu.

—«Malaltía de D. Amadeo: Reumatisme articular qu' está en las articulacions escapulo-humeral dreta, cox-femural en forma sub-aguda sense interessarse 'l sistema circulatori: luego desaparequé la articulació de l' espatlla y del cocso-femural.

«Aixó l' hi participan á Vosté, al altre y al de mes enllá, y tots junts ho participan al públich.

«Los frets de Madrid son molt dolents, sobre tot quan un hom surt calent de casa séva.

Trobantse D. Amadeo al llit, firmá 'l decret, cridant 40 mil homes á las armas.

Aixó 'm dona 'l pensament que mil cassos me 'l confirman, de que al llit tan sols hi firman los malalts son testament

Un dentista tenia 'l següent anunci á la porta de casa séva»

«*Se sacan muelas sin dolor.*»

Un hi aná perque l' hi arranquessin un caixal, y á la primera estiragassada l' hi feren veure las estrellas al mitj del dia.

—Me pensava, exclamá, que la cosa anava sens dolor.

—Si senyor.

—Bah! Vosté déu ser radical, que no cumpleix res de lo que té promés.

—No 'u crega. En l' assumpto hi entran tres elements: vosté, lo seu caixal y un servidor. Ni un servidor, ni 'l seu caixal nos hem queixat. Vosté si. La majoría guanya.

Uu capellá feya un sermó.

Aprofitantse del desgraciat incendi de Boston, exclamava:

«Ja 'u veyéu, germans méas. Déu castiga als pobles que 's separan de la séva lley. Y quan aquests pobles son republicans, y quan no fan us d' altre cosa que de pensaments incendiariis, los castiga per medi del foch en aquesta vida, per castigarlos de igual manera en l' altra.»

En aquest moment, girat de cul al altar, movia tant los brassos, que 's calá foch ab un ciri en la màniga del sobrepellis.

—Mossen Macari, exclamá una dona horrosada.—¿Ay que 's crema vosté també!

Segons diuen los periódichs, en las minas de Rio-Tinto, lo govern hi ha descubert un nou filon.

Consisteix aquest en no pagar als treballadors.

D' aquest modo explota las minas, y explota als pobres obrers.

En los centros fabrils se queixan de que la llana s' ha pujat.
Aixó déu consistir en que no es tant fácil esquilar als carlins de la montanya.

Lo govern avuy com avuy se troba rodejat de las següents delicias:
Conflicte de la abolicció de la pena de mort.
Conflicte del diputats per Puerto-Rico.
Conflicte dels artillers.
Conflicte de la acusació contra 'l ministeri Sagasta.
Conflicte del Banch Hipotecari.
Y conflicte dels carlins, y dels espanyols tots que ja tenen la mosca al nas.
Y ell impetèrrit. Pero com aquell que ha caigut en una fanguera, quants mes esforços fá per sortirne, mes s' hi enfonza.

En Zorrilla moltes vegades pert la fé.
Per aixó se 'n vá á Tablada.
Segons lo sainete de 'n Saldoni y la Margarida, la fé es «una herba que 's fá pels camps, etc., etc.»

Un vehí d' aquesta ciutat, se créu haber trobat la quadratura del círcul.
Ja es molt mes fácil aixó que trobar los dos milions transferits per en Sagasta.
Aquest es lo gran problema del sigle.

L' embaixador que tenim á Méjich, lo dia 16 de Setembre, fetxa de la emancipació d' aquell país, y consegüent degollina dels espanyols, enarbolá la bandera nacional y assistí personalment á la funció cívica que á est objecte 's celebrava.

Alguns s' han alarmat per aquest motiu. A nosaltres no 'ns alarma res.
Y ademés ¡saben tant poch d' historia 'ls radicals!

D. Amadeo está malalt.
En conseqüencia, está malalta la monarquia dels radicals.

EPÍGRAMA.

¿Vols fé un negoci com cal?..
Donchs agafa al duch de A.....
Y cómpria 'l per lo que val
y vénlo per lo que costa.

N' hi ha que diuen que la malaltia de don Amadeo es constitucional.
Ni hi ha que asseguran que no hi valdrán los remeys mes radicals.

Y fins n' hi ha que indican que l' únich remey per certas malalties, son los aires de la patria.

Los carlins segueixen fent de las sévas.
En Baldrich y 'ls radicals rosegant lo turronet.

Y 'l poble rosegantse 'ls punys.
¿Quan s' acabarà tot aixó?

Alguns arcaldes de fora, veyentse completament desamparats no tenen mes medi que fer pagar contribucions, aixis en favor dels carlins com en favor del govern. A n' aquest efecte ho tenen tot formalisat, y están sempre á punt d' afluir la mosca.

Als que sigan monárquichs, se 'ls pot dir:
—¿No 'us queixáveu per reys, poch després de la revolució?... Donchs are 'n teniu dos.
¿Que mes voléu?—

¿No han sentit á dir res de Puerto-Rico?
¿No ha arribat fins als séus oídos que allí hi passan misteris incomprendibles, y que no fora estrany que un dia 'ns despertessim trobantnos en que aquella isla havia fet lo mateix que Cuba?

¿No han sentit á parlar de que tractan de treure al general que allí governa. D. Simon Latorre?

¡Ay si 'l treuhen! Ab quanta rahó podrá dirse:

—¡Buenas noches Señor D. Simon!

¿Que no 'u saben? En Ruiz Zorrilla ha negat que ell hagués promés l' abolicció de las quintas.

En Ruiz Zorrilla es un home molt negat.

Si s' aprobés l' abolicció de la pena de mort, en Ruiz Zorrilla ha declarat que 's retiraria á la vida privada.

L' home ja 's funda ab una rahó, y es que l' abolicció de dita pena es materialment imposible.

Perque si la cosa vá seguint com fins are, una meytat dels espanyols nos morirém de fam, y l' altre meytat de rabia.

Una mica de números:
En Jener de 1868 hi havia 97 coronels; actualment n' hi ha 207: augment 110.

Hi havia també 212 Tinentes-Coronels: actualment n' hi ha 414: ó sigan 202 d' augment
Hi havia per últim 414 comandants: are n' hi ha 1231, ó 817 d' augment.

Are fórminse una idea de la proporció que correspon als graus inferiors.

¡Que bróssa, Déu méu, que bróssa per escombrar lo dia de la neteja!

Un periódich diu que en Sagasta, á pesar de la acusació dorm tant tranquil, com un ángel d' ignocencia.

¿Quins ronchs que faria jo, si tingués dos milions á la butxaca!

Diu un astrólech que en l' any 2011 morirà gelat lo género humá.

Aquí á Espanya succehirá mes d' hora, A copia de sorpresas y desenganys, quedarem aviat frets lo mateix que 'l glas. No 'u duptin.

—¿Quin fi 's pot proposar lo govern no pagant als mestres d' estudi?

—Cap mes que eternisar la ignorancia del poble, per eternisar la tirania.

PREGUNTA.

—¿Quan val lo passatge de Madrid á Florencia?

—Per certa gent molt poca cosa. Per nosaltres la República federal.

¡BON PROFIT!

Un comissionat d' apremis arriba á un poble rural á exercir sa missió trista contra aquells que no han pagat.

La miseria ha fet que 'ls pobres no poguessen cumplir pas... la miseria desespera... y están tots desesperats.

Encare la gent no 'l guayta ja comensa á murmurar, los murmullos grans crits se tornan, y la cosa 's va engrescant.

Homes, donas, criaturas ja li corran al detrás... qui no dú bastó, du teya; qui no dú teya, punyal.

Lo comissionat d' apremis prompte 's véu apremiat, y quan mes perdut se troba quan ja 's daria pr' un ral, se recorda que en lo poble té qui 'l pot ausiliar, que no es ningú mes que 'l mestre, un cosí valenciá.

—Camas, camas ajudéume— tot correntne vá esclament,

los talons al cap l' hi arriban y esbufega com un brau.

Ja d' estudi veu la porta, ja 'l padris passa de un salt, ja tancat á dins se troba, ja respira ab llibertat.

Mes aquells que 'l persegueixen cada cop mes engrescats s' aturan davant l' estudi, per ferlo sortir del cau.

—¡Que mori! ¡que mori! cridan.
—¡Vaja tot á daltabaix!...

—Senyor mestre si no 'ns obra l' hi farém un disbarat.—

Ja en la porta 'ls cops ressonan, y una dona dú á la má una ampolla de petróleo mentre un misto va rascant.

Mes tot d' una la finestra desd' abaix s' ou grinyolar. Surt lo mestre, la gent crida, trasmudat mou ell las mans.

—Vinga 'l murri, un home esclama—
—Lo volem escabetxar—

—Ja que per cobrar venia, vinga y prompte haurá cobrat!—

—Noys un moment de silencio— diu lo mestre, —vull parlar— y ab véu débil, com ell flaca ja comensa:—Ciudadans...

Jo no sé aquest rebombori quin objecte pot portar...

lo comissionat d' apremis....

—Lo romanso s' ha acabat. esclama 'l sastre del poble ab l' ull mes encés que un llamp.

—¿Nos lo dona ó no 'ns lo dona?.. Vaja net: clá y catalá—

—Lo comissionat d' apremis... torna lo mestre á esclamar,

y cent véus la séva ofegan y fá esforços sobrehumans; fins que conseguint silencio á la fi 's deixa escoltar:

—Lo comissionat d' apremis... esclama fent un badall

—Bé, 'ns lo dona ó no 'ns lo dona?.. —No pot ser: ¡ME L' HI MENJAT!!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Sr. D. J. M. C.—Barcelona.—Aceptém de bon grat, sempre que 's subjecti com fins are á las correccions que creguem oportunas.—Sr. D. M. L.—Sabadell.—La molta estensió no 'ns permet insertar lo séu brillant article. Examine las condiciones de la Campana, y se 'n convenserá. Esperém no obstant que seguirá favorintnos.—Sr. D. J. R.—Badalona.—Hem rebut las *xaradas*: mirarem de posarlas.—Sr. D. S. Ll, Gracia.—Ja vèu que lo que 'ns ha enviat hi vá.—Sr. D. B. P. y C.—Barcelona.—Molt sentim tenirli que dir que no pot pas anar.—Sr. D. D. G.—Idem.—La solució exacte: en son lloch corresponent ja l' haurá vista.

Solució á la xarada del número anterior.

Ma xicota la *Treseta* jo no sé, sempre menteix: per motiu fins jo mateix l' anomeno....—¿Que?—GA-GE-TA. D. G.

XARADA.

Las mévas primera y quarta son dos notas musicals: ma *tersa* junta ab *segona* los capellans van cantant, si 'l pobret aquell qui enterran es un pobre que té naps.

Prench bolas de goma sempre que *tersa* y *quarta* 'm fá mal, y m' estich sense cuidado porque se que 'm curarán.

Lo méu tot serveix per sopas, fá una olór qu' engresca 'l nas y si may trabuch empunya de planta passa á animal. J. M. C.

(La solució en lo próxim número.)

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.